

De Postrijder der provincie Limburg

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. «
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLEGE, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

TONGEREN, DEN 2 NOVEMBER.

Het *Journal de Bruxelles* van gisteren bevat een zeer merkwaardigen artikel over de militaire kwestie.

« Als wij hebben hooren spreken van eene anti-militaristische betooging, zegt het ministerieel blad, van eene betooging welke de conservatieve associatiën voornemens zouden zijn te doen, hebben wij die zaak niet ernstig oppgenomen, edoch, indien wij hadden kunnen denken dat er waarlijk kwestie was van zulk een ontwerp, zouden wij het als niet te pas komende en als onpolitiek bestreden hebben.

« Het is mogelijk, het is zelfs waarschijnlijk dat het ministerie binnen kort zich zal bezig te houden hebben met de militaire kwestie ten gevolge van het verslag der commissie gelast met alles te bestudeeren wat met de inrichting van ons leger betrekking heeft; maar wat zullen de besluiten van ons ministerie zijn?

« Wij weten het volstrekt niet; de ministers weten het waarschijnlijk zelve ook niet... En het is op eenen oogenblik waarop het kabinet zich bezig houdt of zich gaat bezig houden met eene levende kwestie voor het land, met eene kwestie welke het moet kunnen onderzoeken met eene volkomene onafhankelijkheid, zonder bekommering van partijchap en niets anders dan het algemeen welzijn in het oog hebbende, het is op zulk een oogenblik dat men, zijne meening vermoedende, hem den te volgen weg zou kunnen voorschrijven en op hem eene drukking uitoefenen die naar wantrouwen zou rieken?

« Onze politieke vrienden zijn aan het bewind; onze vrienden zijn in meerderheid in de twee kamers. Laat ons dus betrouwen hebben op hun verstand en op hunne vaderlandsliefde, en behouden wij onze aanmerkingen en, des noods, onze heknihelingen voor den tijd waarop wij de inzichten van het gouvernement zullen kennen. Wat ons betreft, wij herhalen het nogmaals, wij zullen van de militaire kwestie nooit eene partijwestie maken; wij verlangen ongetwijfeld dat de militaire lasten het minst zwaar mogelijk zijn; maar, eerst en vooral, willen wij een goed en solid leger welks nuttigheid of liever welks noodzakelijkheid niet ernstig kunnen betwist worden. »

Men schrijft uit Brussel aan het *Journal de Liège*:

De militaire commissie gelast om een voorloopig ontwerp van hervorming van het leger

op te stellen, heeft hare werkzaamheden geëindigd. Persoonlijke dienst, vermeerdering van manschappen, en finalijk aanzienlijke verhooging van den butget van oorlog, dat zijn de uitstekendste punten van het voorloopig ontwerp der onder commissie. Deze is in eene aanhoudende betrekking geweest met het opperhoofd van het departement van oorlog, het ontwerp der onder commissie is dus ook het ontwerp van M. den generaal Guillaume.

Er worden twee middelen voorgesteld om het getal soldaten te vermeerderen: een grooter jaarlijks contingent of verlenging van den diensttijd. De twee middelen geven dezelfde uitkomst; immers, dertien milicie klassen van 15,000 man elke geven omtrent hetzelfde getal als tien contingenten van 15,000 man. Te dien opzichte heeft de onder commissie niets uitgevonden en de heer minister van oorlog ook niet; van dat gedacht uitgaande, dat het leger geene manschappen genoeg heeft, moet er gekozen worden tusschen de twee eenigste middelen die er bestaan om het getal soldaten te vergrooten. De commissie heeft vervolgens de bijhoorigheden van den persoonlijke dienst geregeld. Het voor ontwerp neemt vrijwilligers van een jaar aan; eindelijk, de onder commissie heeft een voorloopig budget opgemaakt, en in dat voorloopig werk heeft zij eene wezenlijke pracht gesteld; de vermeerdering van den budget van oorlog, indien de voorlagen der onder commissie aangenomen wierden, zou op niet minder dan op een tiental millioenen belooen. — Het ontwerp der onder commissie is niet definitief; het moet onderworpen worden aan de groote militaire commissie welke zich reeds geuit heeft voor den persoonlijke dienst, het is te zeggen voor het afschaffen der ramplancanten, maar die zich nog niet bezig gehouden heeft met de financiële gevolgen van de ontwerpen van het departement van oorlog.

Men schrijft uit Brussel aan de *Avenir de Liège*, van Luik:

« M. Malou is voor vast een behendig man. Hij wil geen oproer onder zijn bewind en vooral zal hij niet toelaten aan de geruïneerde lieden of aan degenen die uitgehongerd zijn door de duurte der noodzakelijkste eetwaren van op de straat te komen roepen: *Weg met de klerikalen*, meenende dat de klerikalen omgeworpen zijnde, de liberalen de aardappels en de steenkolen voor niet zullen geven.

« Nu hij acht dat de speculatuurs van het monopolium geld genoeg gewonnen hebben, heeft hij besloten, hun achtervolgens alle

voorwensel te ontnemen om zoo overtollig hooge prijzen te houden.

« M. Malou heeft begonnen recht te doen over het voorwensel van eenen bovenmatigen uitvoer naar den vreemden. Hij heeft door cijfers bestatigd dat de uitvoer maar is gelijk in gewone omstandigheden. Bleef nog tot niet te brengen het voorwensel getrokken uit het gebrek aan werkvolk en uit den hoogen werkloon. M. Malou heeft van den minister van oorlog verkregen een verlof van twee of drie maanden voor al de soldaten die in de steenkoolmijnen gewerkt hebben.

« Te rekenen van maandag, zullen allen naar hunne onderaardsche haardsteden gezonden worden. »

Het feit is reeds op het bevelboek van al de regimenten gebracht... Men gaat in de steenkoolputten werken met eene verdubbelde bedrijvigheid, zoohaast als onze milicianen hunne oude werkzaamheden zullen hernomen hebben.

Het *Journal d'Anvers* had aangekondigd dat de conservatieve Associatiën van het land binnen kort eene algemeene vergadering zouden houden te Brussel, ten einde te protesteeren tegen alle pooging om de militaire lasten te vermeerderen. Trouwens, M. Coomans verklaart in *la Paix*, dat hij niet persoonlijk onderricht is van het ontwerp van zulk eene betooging in te richten. De *Courrier de Bruxelles* zegt nopens die bijeenkomst:

« Het feit is dat dezelve geene reden van bestaan zou hebben indien, gelijk wij het komen te vernemen, de groote militaire commissie zelf het niet eens is kunnen worden over de grondslagen van een aan de Kamer voor te dragen ontwerp. Immers, men verzekert ons dat de burgerlijke leden van die commissie, in de jongste bijeenkomst, stellig hunne medewerking geweigerd hebben aan de hervormingen voorgesteld door hunne militaire ambtgenooten. »

Men leest in het *Journal d'Anvers*:

« Men verzekert dat er over twee dagen eene volledige scheuring ontstaan is in den schoot der militaire commissie.

« De burgerlijke leden zouden heengegaan zijn en zouden de militaire leden gansch op hun gemak hebben laten discuteeren over den verplichten persoonlijke dienst en andere maatregelen op zijn pruisisch.

Mijnheer de *Postrijder*,

Sedert eenigen tijd gebeuren er in onze

omstreken talrijke diefstallen, waarvan de pastoors en de beginnen vooral de slachtoffers zijn. Tot heden hebben de dieven zich nog niet in de stad laten gewaar worden, waarschijnlijk omdat zij weten dat er geen burger in geene straat meer is die slapen gaat zonder in elke hand eenen revolver met zes schuit te houden. Indien er een schelm is die den *Postrijder* leest, dat hij dan verneme dat elke Tongenaar sedert drie weken 's nachts gewapend is van kop tot teen. Wee, wee, den deugnet die eene ruit of een slot durft breken.

Dat is nog alles niet. Manhaftige mannen, die geen cent voor hun leven geven, hebben besloten nachtpatrouilles in te richten en ten minste elke nacht eenen schelm aan de lantaarn van het stadhuis op te hangen. — Dat de herbergen niet zullen klagen over de nieuwe inrichting, dat hoeft niet gezegd. —

Mag ik eens vragen hoe men die nachtwacht gaat inrichten? Zullen die vrijwilligers kosteloos hunne nachtdienst doen, of zullen zij betaald worden? In het eerste geval is het te vrezen dat er veel ambrasmakers, veel poseurs zich zullen vooraan stellen, die gedurende geen drie nachten hunne dienst zullen gedaan hebben of zij zullen het ding moede zijn. Natuurlijk aan die onbetaalde en vrijwillige beschermers zal niemand iets te commanderen hebben.

Wil men eene ernstige en goede nachtwacht inrichten, dan is er geen ander middel dan uitgekozen mannen aan te stellen en te betalen, en van hun eenen strengen dienst te vereischen.

Daarenboven, dat eenieder zich in zijn eigen huis bescherme, eenen kogel door den kop van den eersten den besten schelm boore en zijnen gebuur ter hulp kome als het noodig is.

Daarmee blijf ik uw dienaar,
Sincerus.

Men schrijft ons uit Oplabbeek:

Op dinsdag 29 oktober ll. vierde men te Oplabbeek een dier feesten, welke tevens eenen heilzamen indruk op de gemoederen maken en een geheugelijk aandenken in de harten prenten. Het was een jubelste van 25 jaren opgedragen aan den eerwaarden heer J. H. Cloots, als pastoor der parochie, en welke hij tevens negen jaren als kapelaan bestierd heeft.

Van den vroegen morgen hoorde men het geluid der klokken, 't geschot van kleine kanons; men zag op alle gebouwen het driekleurig vlag, benevens dat van den H. Vader wapperen. De weg die van de herderlijke woning naar de kerk leidt, was op het prachtigste versierd. Deszelfs boorden

TUE-TOUT.

VERHAAL UIT DE LUFSTRAFFELIJKE RECHTSPLEGING.

(VERVOLG)

VII.

De tweede trede.

Terwijl Raoul tengevolge van de vermoedens en dronkenenschap in slaap was, werkte de bende, dat is te zeggen, zij plunderde gewapenderhand de voorbijgangers uit, die zich oog laat op weg bevonden. Raoul, die hij zijn ontwaken zich afvraagde hoe laat het kon zijn, had er geen vermoeden van, dat hij bij het kriecken van den dag was gaan slapen, en dat hij in het midden des nachts wakker werd. Het was overigens het gewone leven van die menschen; zij sliepen des daags en terwijl de eerlijke lieden rustten, werkten zij.

Dezeu dag was het te Straatsburg vee- en ledermarkt, op welke belangrijke koopden werden gedaan, en waarheen men uit de dorpen van Frankrijk en Duitschland twintig mijlen in het rond kwam. De bandieten konden zulk eene gunstige gelegenheid niet laten voorbijgaan. Zij waren ten getalle van zeven uitgegaan. Men had Raoul geen deel willen doen nemen aan dien nachtelijken tocht: men moest hem den tijd laten, om zich te gewennen aan dat leven, dat zoo nieuw voor hem was. Vier bandieten waren van de grot tot aan den weg geplaatst, om de wacht te houden en in geval van nood alarm te slaan. Drie anderen waren in de grot gebleven.

Alles ging gedurende een uur naar hoozen weensch. Zij plunderden verscheidene kooplieden, wier beurzen zij goed gevuld vonden; zij namen

een os en eenige schapen, die zij overleverden aan de wachten in het bosch. Maar op het oogenblik, dat zij twee rijtuigen met verschillende voorwerpen beladen, en die ieder met vier paarden waren gespannen en door vijf mannen gevolgd, aanvielen, deed een plotseling gerucht hen ophouden. Zij luisterden, geroed om, in geval van gevaar, zich in het woud te begeeren. Zij hoorden op een zeer geringe afstand den galop van verscheidene paarden.

— De gendarmen! riep een van hen, terug naar het bosch!

Allen verlieten de aangevallen rijtuigen: maar voordat zij de gracht die den weg van het bosch scheidde, waren overgesproongen, weergalmden er verscheidene geweerschoten, en een bandiet werd gewond en viel op den weg. Dit voorval vertraagde hunne vlucht. Men was overeengekomen, dat men nooit eene gewonde in handen der justicie zou laten, dit stelde hen bloot aan ontdekking. In dit geval gaf men zich bloot, om den gewonde mede te nemen, of als men dit niet kon, maakte men hem op de plaats zelve af. De zes anderen keerden dus om en haastten zich, hem, die gevallen was, mede te nemen.

Maar op dit oogenblik kwam de brigade gendarmerie, die eenige schoten had gelost, op den weg. Men moest den gewonde laten liggen en zich tot tegenweer gereed maken. De gendarmen waren slechts vijf in getal, hunne positie was zeer onvoordeelig. Te paard en slechts met pistolen gewapend, was het hun moeilijk om te ontdekken aan de schoten van mannen, die vrij waren in hunne bewegingen, die zich in de gracht wierpen of zich achter de boomen van het bosch verscholen waar de paarden niet konden doordringen. Ook vielen twee der ongelukkigen bijna oogenblikkelijk onder de kogels der bandieten. De drie anderen, het gewaar hanner positie begrijpende, stegen af en maakten een

verschansing van hunne paarden, maar weldra vielen deze, door de kogels getroffen, op hunne beurt en vluchten verschrift weg.

Aldus bloot gesteld aan onzichtbare vijanden, was hunne positie niet houdbaar; zij bleven den aflocht. De bandieten lieten hen gaan, slechts hunnen gewonden pogende mede te nemen. Maar nauwelijks bakten zij om hem te grijpen, of drie pistoolschoten knalden en de kogels sloten hen om het hoofd. Het waren de gendarmen, die op eenigen afstand waren blijven staan en op hunne beurt verborgen, op de roovers schoten. Verbaasd woedend, snelden zij naar den kant, van waar de schoten kwamen, een bijna zekeren dood trotserende.

Maar eensklaps bleven zij staan. Weder hoorde men een paardengetrappel op den weg en wel zoo nabij, dat zij ondanks de duisternis een peloton kavallerie konden bemerken. De snelheid van hunnen loop en het geluid hunner eigene schreden, te gelijk met de kreten van woede, die zij onder het loopen uitstieten, hadden hen verhindert, dien galop tijdig genoeg te hooren om terug te keeren en hunnen gewonde weg te nemen. Zij begaven zich op nieuw in het bosch, maar in eene wauorde die hunne middelen van aanval verlamde. Overigens dachten zij er slechts aan, om zich te verdedigen. Van hunnen kant schoten de gendarmen gedurig, maar in het blinde, in de richting, waarin zij de bandieten in het bosch hadden zien verdwijnen. Deze, het gevaar van hunnen toestand begrijpende, zochten over den grond kruipende zich te vereenigen, hetgeen hun zonder moeite gelukte. Toen hielden zij raad. Allen waren het met elkander eens, het lichaam van den gewonde, dat op den weg lag, badende in zijn bloed, niet achter te laten. Maar hoe zich daarvan meester te maken, daar de weg bezet was door een twintigtal mannen met goede karabijnen gewa-

pend? Na korte beraadslaging besloten zij, een van hen de overigen van de bende te laten halen. Om gedurende dien tijd wederstand te kunnen bieden, verspreidden zij zich in het bosch en kwamen overeen om voortdurend te schieten en bij elk schot van plaats te veranderen, om hunne vijanden omtrent hun aanstel in het onzekere te laten. Een enkele bleef onbewegelijk op eenigen afstand van den gewonde, greed om vuur te geven op den eersten gendarme, die hem zoude naderen.

Op het oogenblik dat Raoul den baan van zijn geweer drukte om een einde te stellen aan een misdadig leven, kwam de bode der bandieten in het verblijf, waar de ongelukkige zich bevond.

— Op weg, riep hij, onze makkers hebben ons noodig.

En hem bij de arm grijpende, sleepte hij hem met zich mede. Raoul liet hem begaan en deed als een half verdronken schipbreukeling, die door eene krachtige hand wordt aangegrepen.

Allen die zich in het hol bevonden, vertrokken met hem, tot de tanden gewapend.

— Laat ons loopen, zeide hij, die het bericht was komen brengen, wij hebben geen tijd te verliezen. Hoort gij de geweerschoten?

Inderdaad weergalmden het bosch in de verte van schoten. De bandieten snelden dwars door het bosch, den bode op den voet volgende, loopende even als wilde zwijnen bij de jacht, zich scheurende aan de struiken en van tijd tot tijd kreten slakende. Weldra bemerkten zij aan de kogels, die hen om de ooren vlogen dat zij het tooneel van den strijd naderden. Op een teeken van hunnen gids wierpen zij zich ter aarde en kropen als slangen. Een gefluit van hunnen geleider verkondigde hunne aankomst. Terstond zwegen de geweren van de zijde der bandieten, en weldra hoorden de nieuw aangekomene de drooge bladeren rondom zich kraken en uit